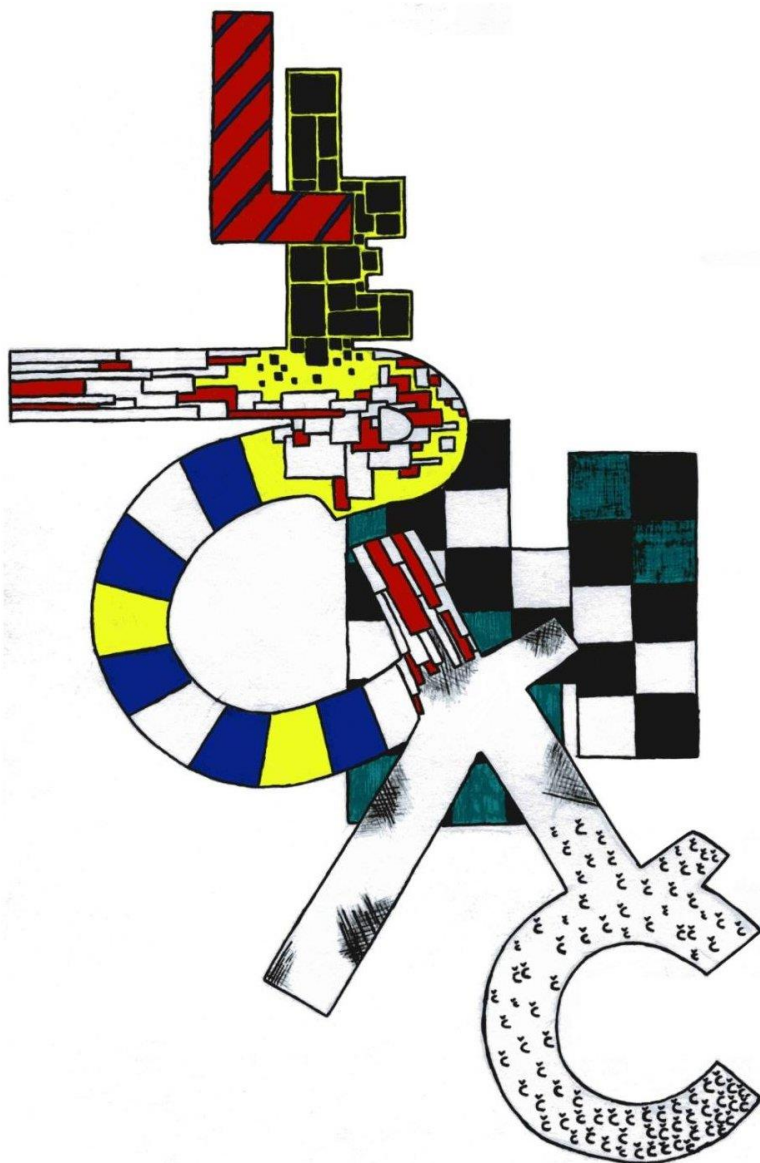

24/2014 – ročník VIII.

Sdílení?

Je známo, že každý člověk má potřebu sdílet své dojmy s druhými. Když máme radost, usmíváme se, když strach, naše tváře jsou zamračené. Sdílíme tak své pocity s blízkými, s lidmi kolem nás.

Přátelé by měli být jako slunce, měli by nás umět pohladit po vlasech i po duši jako sluneční paprsky a vykouzlit nám na tváři blažený úsměv. Člověk potřebuje vědomí, že na své problémy již není sám...

Dnes však má mnoho převážně mladých lidí potřebu sdílet své pocity či zážitky on-line, tedy např. na facebooku. Často již nežijeme pro sebe, ale pro svůj profil na sociálních sítích. Svou momentální náladu sdělujeme celému světu prostřednictvím tlačítka „Cítím se našťavaně.“ Očekáváme přitom starostlivé komentáře typu: „Chuděrko moje, kdo-pak ti ublížil?“ Není však tento soucit falešný? Vždyť monitoru nelze věřit ani nevyretušovaný nos mezi očima!

Proč vlastně trávíme tolik času před svými mobily, tablety či notebooky? Kam se ztratila komunikace z očí do očí? Už i mezi kapelou na koncertě a natěšenými diváky jsou nevítanými hosty blikající mobily namířené na slavné osobnosti. Chodíme se na koncerty odreagovat a pobavit, nebo pořídít co nejlepší audiovizuální záznam?

Podobná otázka se nabízí také v souvislosti s fotkami z dovolené. Proč se z pořádání rodinného výletu vyklubala snaha ukázat známým, že mám lepší domácí rozpočet, a proto si mohu dovolit luxusní hotel v žádané destinaci?

Ne, virtuální život není opravdovým životem. Seberme tedy odvahu a ne-nechme se pohltit přišerou slibující „zá-bavu z pohodlí vašeho domova“. Ne-bojme se vyjít na ulici jen tak, bez elektronické čtečky knih nebo mobilu s připojením na internet.

Zkusme se pro změnu sdílet spíše s lidmi kolem než s obrazovkou o rozměru 10 x 15 cm. Jakýkoli technický zázrak může být dobrým sluhou, ale také zlým pánem.

*Markéta Mynaříková
(maturantka G8 ve šk. roce 2013/2014)*

Dovolená v Bulharsku

Asi se divíte, proč ve školním časopise někdo píše o své dovolené. Já tak trošku ironicky, ale i pravdivě nazývám svou roční dobrovolnickou službu v salesiánském středisku ve městě Stará Zagora v samém středu Bulharska.

Je to jediná misie českých salesiánů, takže zde působí hlavně čeští kněží. Jejich činnost je zaměřená převážně na romské obyvatelstvo, které tvoří v bulharské populaci oficiálně kolem 4%. Problém ale je, že Romové zde žijí v ghettech (v některých městech dokonce obehnaných zdí), ve kterých se různě stěhují a změny bydliště nikde neuvádí, takže je velmi těžké je přesně spočítat. Neoficiálně je jich tedy minimálně dvakrát tolik. Středisko zde funguje podobně jako u nás jako centrum volnočasových aktivit. Různé kroužky si tam ale děti musí teprve zasloužit, a to tak, že sbírají body jednak za docházku do školy a také za doučování, které absolvují právě u salesiánů. Potom teprve si mohou vybrat, jestli budou chodit na výuku hry na klavír či kytaru, do žonglování, tancování, šití, výtvarného umění atd. Kromě toho ještě ve středisku probíhá náboženství a sobotní herní odpoledne, které jsou otevřené pro všechny děti z cikánské čtvrti.

A co konkrétně jsem tam teda dělala já? Dva dny v týdnu jsem učila hru na klavír, téměř každý den jsem pomáhala při doučování (samozřejmě až jsem toho byla jazykově schopná), s mojí spoludobrovolnicí Hankou jsme měly na starost všechny hry, tzn. každodenní hry po doučování a velké sobotní hry, potom krou-

žek šití pro holky a v pátky jsme chodily ještě do dětského domu, kde jsme vedly výtvarný kroužek. V sobotu dopoledne probíhalo holčičí spolčo, které jsme měly taky dohromady, a v neděli jsem pak měla na starost vaření oběda. Po něm následovala dětská mše a příprava holek ke křtu. Týdenní program jsme končily „okružní jízdou“ po cikánské čtvrti, kdy jsme doprovázely holky až domů, aby se o ně rodiče nebáli. Bylo to potřeba, protože romská děvčata vypadají už v 11 až 13 letech jako slečny a je nebezpečí, že je nějaký kluk doslova ukradne. Opravdu se to stává. To pak následuje představení rodičům, a pokud se jim dívka líbí, velmi často hned následuje svatba. Tak se třeba stalo, že docela fajn holka, které bylo během mého pobytu 12 let, je dneska ve svých 14 letech vdaná a do měsíce se jí má narodit miminko. I prevence těchto problémů je v náplni salesiánské misijní činnosti.

Ještě jsem se vůbec nezmínila o prázdninách. Ty jsou v Bulharsku využité do posledního dne, samý tábor, zvlášť pro kluky, zvlášť pro holky, pracovní tábor, puťák. Já jsem se stala hlavní vedoucí tábora pro bulharské holky (sjely se tam z různých katolických farností po celém Bulharsku). Hlavním náboženstvím je pravoslaví, a pokud jde o katolíky, převažují řecko-katolíci, takže i čeští salesiáni slouží mše v řecko-katolickém ritu. To pro mě byl také veliký zážitek, stejně jako mše ve staroslověnině.

Celý rok, který jsem tam mohla strávit, byl navíc prodchnutý různými speciálními událostmi. Slavily se narozeniny dětí i dospělých, byli jsme na výletě v ZOO, také jsme měli možnost se zúčastnit několika oslav přímo mezi Romy a

největší slávou roku byl křest prvních tří romských kluků.

Mohla bych o tom všem ještě hodně a hodně povídat, ale tady na to není prostor. Pokud byste měli jakékoli dotazy, či dokonce přemýšleli o nějaké podobné cestě, najděte si mě na facebooku a napište, případně mrkněte na web (viz níže) 😊.

*Veronika Chabičovská, roz. Janská
(maturantka G8 ve šk. roce 2010/2011)*

Info o salesiánech:

<http://www.sdb.cz/>

Info o stavbě nového střediska ve Staré Zagoře:

<http://www.postavskoluakostel.cz/>

Info o dobrovolnické službě:

<http://www.sadba.org/programy/cagliari/>

Foto © archiv V.Chabičovské

Adaptační pobyty prvních ročníků

PMP1:

Videčské Paseky, 2. - 5. 9. 2014

PL1:

Videčské Paseky, 7. - 10. 9. 2014

G1:

Rajnochovice, 8. - 12. 9. 2014

Když jsem před staršími ročníky řekla, že jedeme na adaptační pobyt, s radostí všichni vyprávěli, jak silný je to zážitek. A měli pravdu.

Řekla bych, že náš adapták mohl skončit hned po první cestě vlakem, protože jsme byli seznámeni dostatečně. To však naše profesory neodradilo a pokračovali jsme v cestě. Ochotně jsme se cpali do vlaků a později i autobusů s batohy těžkými téměř jako my, a netrpělivě očekávali to nejhorší - dvoukilometrový výstup k naší chatičce. A že to byla námaha. Samozřejmě že jsme to zvládli a za chvíli se před námi vynořila bílá chaloupka.

Celý adaptační pobyt jsme měli relativně pěkné počasí. Hráli jsme hry, povídali si na pokojích, šli na nádherný výlet, ale hlavně jsme se stali úžasným kolektivem plným chytrých, sebevědomých a krásných holek v čele v bezvadném třídním. A proto, i přes několik drobností, které nám na adaptáku vadily, mohu s klidným srdcem říci, že pobyt splnil svůj účel a je z nás super třída.

Barbora Benešová (PMP1)

(...) Byly jsme nějaké rozpačité, asi to bylo podpořené tím, jak nám do jednoho všichni profesoři říkali, jak se po adaptáku změní naše vztahy ve třídě, že budeme určitě sedět na jiných místech a že už rozhodně nebudeme tak tichá třída. Bály jsme se, že se tato přesvědčení ne naplní. Opak se však stal pravdou. Už při první aktivitě připravené animátory se jakoby kouzlem začaly všechny holky dohromady bavit. Však to ani jinak nešlo.

Také večery byly vždy zajímavé. Všechny zalezlé ve spacácích, zhasnuté světlo, jenže nikomu se nechce spát. Automaticky se začnete bavit s prvním člověkem, který se naskytne. A začnou z vás padat informace – kde bydlíte, jakou posloucháte hudbu, oblíbené předměty, bývalá třída, rodina, zájmy. (...) Každopádně, měla jsem pocit, že každou hodinou jsme se sblížovaly čím dál víc. Z roztomilých usměvavých holek se z nás pomalu, ale jistě začaly stávat vysmáté holky, z nejistoty, když jsme měly někoho držet při různých hrách na důvěru, jsme se začaly objímat.

Zpětně je opravdu zajímavé pozorovat, jak se měnily naše vztahy v průběhu pár dnů. Najednou si připadám, že ty nové kamarádky znám už několik let, že jejich číslo v mobilu mám přece už dlouho. Ale tohle je teprve začátek. A protože byl tak úspěšný, pevně věřím, že si budeme i nadále tolik rozumět a vzájemně si pomáhat po celé ty čtyři roky a možná i déle.

Fatima Adday (PL1)

Foto © archiv G1, PL1, PMP1

Netradiční oslava Dne církevních škol

**16. 9. 2014, Brno
(kostel sv. Augustina a areál školy)**

Jak se již stalo v naší zemi tradicí, případly na 16. září, kdy si připomínáme svátek svatě kněžny Ludmily, výroční oslavy Dne církevních škol. Brněnské Cyrilometodějské gymnázium a střední odborná škola pedagogická pojalý jejich průběh opravdu originálně.

Vše začalo v úterý 16. září 2014 úderem osmé hodiny ranní v nedalekém kostele sv. Augustina. Na pozvání České provincie kongregace sester sv. Cyrila a Metoděje, zřizovatele školy, totiž mezi shromážděné studenty a jejich pedagogy zavítal brněnský biskup Vojtěch Cikrle, aby požehnal nové sochy sv. Cyrila a Metoděje, patronů školy, pocházející z dílny sochaře Vladimíra Matouška. O. biskup Vojtěch ve své promluvě vyzdvihl osobní statečnost soluňských bratrů a všechny přítomné několikrát povzbudil, aby se nebáli Boží výzvy být posláni do současného světa, tak jako byli posláni i sv. Cyril a Metoděj, jejichž nové sochy byly symbolicky určeny právě pro vstupní prostory školní budovy. Hudební doprovod celého průběhu bohoslužby zajistil školní pěvecký sbor Cantate, jehož výkon byl po zásluze odměněn bouřlivým potleskem.

Slavnostní den pokračoval v areálu školy, kde si mohli jak studenti, tak i jejich vyučující vyzkoušet své znalosti v soutěži „Poznej světce“ v podání souboru Dramatická jelita, připojit se ke zpěvu písní v podání skupiny TenSing či vy-

slechnout koncert flétnového souboru Flautas de Colores.

K vynikající radostné atmosféře jistě přispělo i pohoštění, které bylo toho dne nabízeno zdarma, a to díky sponzorům Delta pekárny (koblížky), Černá hora (limonády) či Delikommat s.r.o. (horká káva a čokoláda).

Mgr. Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

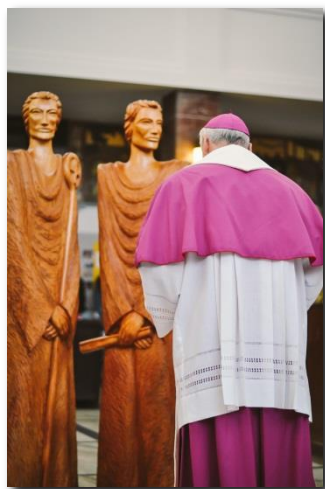

Foto © V. Zukalová (G7)

Projekt Edison 29. 9. - 3. 10. 2014

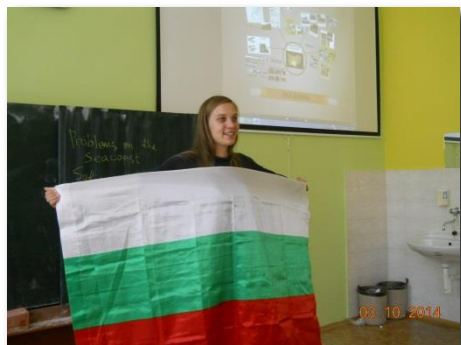

Foto © archiv vyučujících AJ

Exkurze maturantů do Prahy

PL4: 15. - 17. 9. 2014

PMP4: 22. - 24. 9. 2014

G8: 7. - 9. 10. 2014

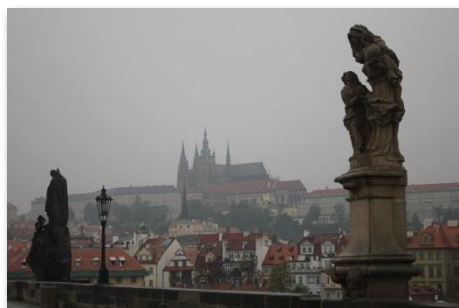

Foto © archiv G8, PL4, PMP4

Jak se mi žije ve Vídni

Když mě S. Cyrila požádala, abych napsala do Lercháče pár řádků o svých dojmech z prvních týdnů svého pobytu na Gymnasium Sacré Coeur ve Vídni, ráda jsem souhlasila.

Dávno před dnem „D“ jsem byla rozhodnutá, že němčina je jeden z jazyků, který chci dobře ovládat. Hlavním motivem není jenom obecně známý fakt, že němčina je jazyk našich nejbližších sousedů a že jde o jeden ze tří základních jazyků v Evropské unii. Svou roli pro mě sehrála i vlastní zkušenost ze zámoří, kde se lidé v USA i v Kanadě stále více snaží osvojit si němčinu jako svůj první cizí jazyk.

Do Vídně mě, s obrovskou hromadou zavazadel a ještě větší spoustou očekávání, odvezli rodiče už dva dny před dnem „D“. Ve chvíli, kdy jsem se vybalila v bytě v hezké a klidné vídeňské vilové čtvrti Liesing a rodiče odjeli domů, uvědomila jsem si svůj první dojem. Teď už jsem samostatná a musím se o sebe postarat.

Hned další den pobytu ve Vídni, který byl posledním dnem před nástupem do školy, jsme se se spolužákem Michalem Králem vydali do města, abychom si vyzkoušeli MHD a našli cestu z bytu do školy. Na cestě zpět jsme zažili pro mě nový a nezapomenutelný zážitek z „užívání“ německého jazyka při cestování MHD. Šlo o „setkání“ s revizorem vídeňské MHD. Než jsme se vydali na cestu, dobře jsme si prostudovali všechny instrukce k zakoupení lístků tak, abychom si správně vybrali. Věřili jsme, že jsme

zvolili dobře, ale realita byla (bohužel) jiná. Na cestě zpět nás kontroloval revizor a my jsme s překvapením zjistili, že jsme instrukce „studovali“ špatně. Byli jsme přesvědčeni, že jsme chybu neudělali. Revizor neměl pochopení pro to, že jsme ve Vídni druhý den, a snažil se také neudělat chybu. Byl nekompromisní a tvrdý. Oba jsme zaplatili pokutu 50 EUR a museli jsme si koupit celodenní lístek znovu. Radím všem: kupte si raději celodenní lístek, abyste nedopadli jako my (nebo prostě jděte pěšky) ☺.

V pondělí 1. září jsme byli ve škole už 20 minut před osmou. Tam jsem si opravdu uvědomila, jak je v dnešním světě důležitá angličtina. To, že se anglicky domluvím, mi opravdu hodně pomohlo - moje nová třídní učitelka je zároveň mojí učitelkou angličtiny. Všechny úvodní formality a instrukce jsem tak s pomocí angličtiny zvládla. Spolužáci ve třídě mě přijali velmi dobře. Je to nejspíše proto, že se s nimi domluvím ať již anglicky, nebo německy.

Pravděpodobně největší věcí, se kterou jsem se tady setkala, je zásadní rozdíl v přístupu ke vzdělávání studentů v Rakousku ve srovnání s našim gymnáziem. Studenti jsou vychovávaní a vedeni k tomu, aby byli k učitelům otevřenější. My sami si musíme připravit věci na hodinu, například přečíst text nebo určitý počet kapitol z knih. V hodinách jsme pak pomocí prezentací projektů, seminárních prací a řízených diskusí vedeni k tomu, abychom diskutovali a uměli vyjádřit a taky obhájit svůj názor. Připravit se na tento přístup k výuce se nejspíš v českém vzdělávacím systému nedá. Je však dobré o něm předem vědět.

Díky studiu ve Vídni mám možnost naučit se německy a také pořád mluvit. Doufám, že si zde najdu mnoho přátel. Určitě doporučuji všem, kteří se chtějí zlepšit v němčině, aby to tady zkusili. Opravdu to stojí za to. Myslím, že to budou pro mne nezapomenutelné zážitky a dobré zkušenosti na celý život.

Kateřina Bielená (G6)

Flautas de Colores

Flautas de Colores je kvartet zobcových fléten z Brna, který vznikl v roce 2010. Členkami souboru jsou Pavla Ryšavá, Anna Todorová, Helena Smékalová a Martina Komínková (která je současně také uměleckou vedoucí kvartetu). Název *Flautas de Colores* (v překladu *Barevné flétny*) jsme zvolily proto, že se snažíme, aby hudba, kterou hrajeme, byla pestrá a zajímavá, a mohla tak posluchače bavit a přinášet jim radost ☺.

Já sama jsem na flétnu začala hrát ve svých pěti letech. Prošla jsem samozřejmě mnoha obdobími, kdy mě to vůbec nebavilo a jediné, co mě nutilo v hraní pokračovat, byl příkaz rodičů. Myslím, že mě však v mém vztahu k flétně hodně posunuly naše úspěchy (např. získání titulu absolutního vítěze na celostátním kole soutěže v komorní hře v Liberci v letech 2010 a 2013) nebo například i možnost navštívit Holandsko. Co je však pro mě nejdůležitější, jsou skvělé vztahy, které mezi sebou máme. Tak to pro mě není jen tak nějaké zahození času, ale možnost, jak trávit čas se svými kamarádkami a současně dělat něco, co mě baví.

Jsem za to vděčná, protože jsem k hudbě postupem času našla velký vztah a myslím, že mě dokáže hodně obohatit a rozvíjet.

Helena Smékalová (G6)

Foto © archiv H. Smékalové (G6)

... s prof. Mathilde Foureau**Dobrý den! Můžete se nám stručně představit?**

Jmenuji se Mathilde Foureau, je mi 29 let a pocházím z Francie z Horní Normandie, z města Cormeilles. Studovala jsem moderní literaturu a FLE (učitelství francouzštiny jako druhého jazyka) na univerzitě v Rouenu a nyní už 4 roky pracuji jako profesorka francouzštiny. V Brně žiji už rok a učím na zdejším Biskupském gymnáziu a Cyrilometodějském gymnáziu. Kromě toho také pracuji ve Francouzské alianci, případně doučuji konverzaci a připravuji studenty na mezinárodní jazykovou zkoušku DELF.

Kde jste se narodila? Jaké bylo Vaše dětství?

Narodila jsem se v Paříži 27. listopadu 1984 - už tehdy jsem měla 2 zuby a spoustu vlasů ☺. Naštěstí jsem ale v Paříži nikdy nežila. Mám 2 starší bratry, Charlese a Baptistu, a oba je mám moc ráda. Baptiste má 35 let a Charles má 32 let. S rodinou jsme žili na několika různých místech Francie, například v Côte d'Azur, L'île de France a poté v Normandii. Přestěhovali jsme se tam, když mi bylo asi 5 let, a bydleli jsme v malé vesničce Epreville.

Bylo to místo, kde jsem strávila se svými bratry spoustu krásných chvil. Můj otec byl maršál a majitel stájí, což znamenalo, že hodně pracoval (a stále ještě pracuje) s koňmi. Osedlával je, nabízel hodiny jízdy a často jezdíval na soutěže. Díky jeho vášni, kterou se mnou vždy

sdílel, jsem měla možnost vyrůstat ve vesnici obklopena koňmi.

Do školky jsem chodila do malé vesnice v Lieurey. Brzy poté si moji rodiče koupili pozemek v Epreville, kde kompletně přestavěli dům z původní ruiny. Poté jsem nastoupila na katolickou školu, kam jsem chodila společně se svými bratry. Byla to velká škola pod vedením Marie-Albert, velice přísné, ale i spravedlivé řádové sestry, se kterou jsme si vždy mohli popovídat, když jsme potřebovali.

Když mi bylo asi 11 let, znovu jsme se přestěhovali, tentokrát do městečka Corneilles. Tam jsem nastoupila do vyššího stupně základní školy a poté na střední v Pont-Audemer, asi 25 kilometrů od místa, kde jsem bydlela. Základní školu jsem opravdu nesnášela, ale střední jsem si moc užila, protože jsem byla v literární sekci a měla možnost objevit svou zálibu v literatuře a filozofii. Maturitu jsem dělala z literatury, výtvarného umění a sportu. V té době jsem se ve škole věnovala sportu asi sedm hodin týdně (nyní už je to horší...).

Poté jsem se odstěhovala od rodičů a svých zvířat (koňů, koček atd.) a šla na univerzitu v Rouenu. Přestěhování do Rouenu pro mě byla velká změna. Brzy jsem si ale na studentský život zvykla.

Kdy a proč jste se přestěhovala do České republiky?

Poprvé jsem do České republiky přijela před 4 lety na stáž. Tato stáž trvala 9 měsíců a bylo to poprvé, co jsem někam vyjela na delší dobu. Pro Českou republiku jsem se rozhodla díky své kamarádce, která tu byla přede mnou a které se tu velmi líbilo. Navíc, nebylo to příliš daleko od Francie. Během své stáže jsem působi-

la jako lektorka na Univerzitě obrany v Brně a na Fakultě vojenského zdravotnictví Univerzity obrany v Hradci Králové. V Brně jsem potkala spoustu lidí, se kterými jsem se časem skamarádila, a brzy si Brno získalo mou velkou přízeň. Bavilo mě objevovat českou kulturu a mentalitu lidí. Po devíti měsících jsem se vrátila zpět do Francie, kde jsem ukončila školu a začala učit francouzštinu. Až minulý rok, když mi moje kamarádka z Brna napsala, že se uvolnilo místo ve Francouzské alianci, jsem se rozhodla vrátit. Cítila jsem, že je ještě spousta věcí, které o Brně stále nevím, a tak jsem tady!

Proč jste se rozhodla být učitelkou? Baví Vás práce se studenty?

Vždy mě bavilo předávat věci, které se mi zdály krásné. Mezi ně patří i francouzština. Je to krásný jazyk, který se dá využít při cestování, a díky tomu jsem mohla cestovat i já. Moc mě baví pracovat se studenty - pokaždé mě překvapí svým pohledem na svět a svou dospělostí (nemyslím si, že jsem byla v jejich věku tak dospělá!). A taky se s nimi hodně zasměji. Francouzština je vlastně záminka, jak mluvit o světě (krásná záminka, ne?). Řekla bych, že učitelství je zaměstnání založené na výměně názorů a poznávání, a to se mi moc líbí.

Jaké jsou největší rozdíly mezi Českou republikou a Francií? Měla jste problémy zvyknout si?

Myslím, že Česká republika a Francie jsou země velice kulturně odlišné. Nerada říkám: „Češi jsou takoví a Francouzi zase takoví...“, ale i přesto je tady spousta rozdílů. Například, Francouzi se hodně ptají. Zeptají se na cokoli, na co

se dá zeptat, jen tak pro radost. Francouzi neustále mluví, mluví a mluví, a na konci už ani nevíte, co říkali. Češi jsou v tomhle jiní, vlastně úplně opační. Ptají se jen tehdy, když je to nutné, a neradi rozebírají věci pořád dokola. Jen výjimečně si stěžují a nemluví jen tak o nesmyslech. Navíc, nezabývají se nesmyslnými a složitými obraty, aby se na něco zeptali nebo něco řekli, čímž je komunikace přehlednější a jasnější. Zdá se mi, že se v češtině lidé pochopí bez jakýchkoliv nedorozumění (tím si nejsem úplně jistá, ještě neumím tak dobře česky.) Ve francouzštině se lidé snaží použít co nejvíce zdvořilých vět, když se na něco ptají, aby si o nich nikdo náhodou nemyslel, že jsou nezdvořilí!

Také se mi zdá, že Češi jsou méně povrchní a mají blíží k přírodě. Ve Francii máme spíše blíží k módě, která je určitě zajímavá, ale bez jakékoliv hloubky. V Česku se móda zdá pojem spíše abstraktní, a to se mi líbí! Na druhé straně se mi líbí výbušný francouzský charakter, stejně jako se mi líbí český klid, to mě taky uklidňuje, a stávám se tak více trpělivá, méně impulzivní a méně ve stresu. Tempo v České republice je mnohem klidnější než tempo francouzské. Vždy, když se vrátím zpět, zaznamenám změnu. Samozřejmě, tohle je jen můj názor a vše se může měnit.

Jediný opravdový problém, který tady mám, je strava. Jak už jsem říkala, ráda jím a vařím. V Česku je podle mě občas problém s kvalitou a výběrem, který je občas neuspokojivý. Čím dál více postrádám podrobnější informace na baleném mase, takže jsem začala jíst tofu! Chopení do restaurací pro mě bylo vždy trochu riskantní, ale časem se to

zlepšilo, protože už vím, kde můžu najít jídla, která mám ráda. Když se vracím, nevím, co mi dělá větší radost: vidět svou rodinu, nebo se najíst po francouzském způsobu? (Dělám si legraci, samozřejmě, že vidět rodinu ☺).

Bylo pro vás těžké odejít ze své rodné země? Které období pro Vás bylo nejtěžší?

Odchod byl pro mě těžký hlavně proto, že stále neumím moc dobře česky, což mi občas způsobuje potíže a také mi to zabraňuje komunikovat s lidmi, kteří francouzsky neumí. Žít tady v Brně se mi nezdá těžké. Nejhorší bylo udělat definitivní rozhodnutí, opustit byt v Rouenu, sbalit se a odejít. Byla jsem velmi navyklá na prostředí, kde jsem žila, a všechno opustit chtělo hodně odvahy, protože předem nikdy nevíte, jestli děláte správné rozhodnutí, nebo ne. Ale i přesto jsem byla velmi motivovaná a to mi pomohlo sbalit se a přestěhovat. Navíc, často neodjíždíte jen za jedním účelem, ale proto, že chcete poznat něco nového. Cestování znamená nejen odhacení neznámého, ale i sebe sama!

Plánujete tady zůstat?

Mám v plánu tady zůstat ještě rok, ale kdo ví? Chtěla bych vidět i jiné země, poznat nové kultury, ale ještě nevím, jestli budu za rok připravená odjet. Zatím mám chuť nechat své tašky tam, kde jsou.

Máte ráda cestování? Které místo máte nejraději?

Cestuji moc ráda. Je to ideální čas, kdy se můžu oddat snění. V Česku mám nejradši staré vlaky, zdají se mi naprosto

okouzující! Jezdí pěkně pomalu, a když si otevřete okno, uslyšíte naprosto uklidňující hudbu! Konkrétně mám ale nejradši ulici Pellicovu v Brně, kde jsou nádherné domy. Dále mám ráda Znojmo, Třebíč nebo Hradec Králové. Mimo Česko jsem také navštívila Rakousko, Slovensko, Německo a Maďarsko, z čehož se mi nejvíce líbila Budapešť. Další cesty doufám ještě přijdou!

Jaké jsou Vaše koníčky? Hrajete na nějaký hudební nástroj?

Mám ráda hudbu, tanec, jízdu na koni a vaření. Dále hraji na klavír a šiji. Také se zajímám o literaturu, kino a přírodu a ráda potkávám nové lidi. Aspoň se nikdy nenudím. Písničky, které si vždy ráda poslechnu, jsou například „Home“ od Edwarda Sharpeho nebo „Ah les voyages“ od Barbary.

Děkujeme za rozhovor!

Markéta Solnická (G8)

Mgr. Mathilde Foureau

- narozena 27. 11. 1984 v Paříži
- absolventka Filosofické fakulty Univerzity v Rouenu (obor moderní literatura a FLE , tj. učitelství francouzštiny jako cizího jazyka)
- v naší škole vyučuje francouzštinu prvním rokem, podílí se také na přípravě studentů k mezinárodní jazykové zkoušce DELF
- výborně jezdí na koni
- ráda tančí, poslouchá hudbu, hraje na klavír, vaří a jí
- mezi její vášně patří také cestování a poznávání nových zemí a kultur
- má dva starší bratry
- je svobodná a žije v Brně

Foto © archiv M. Foureau

Agatha Christie:
Rané případy Hercula Poirota
(Dáma se závojem)

Neušlo mi, že je Poirot už nějakou dobu čím dál nespokojenější a nespůj. Neměli jsme žádný zajímavý případ, nic, na čem by si můj malý přítel mohl procvičit svůj ostrovtip a pozoruhodné dedukční schopnosti. Toho rána odhodil noviny a netrpělivě sykl. To byl jeho oblíbený zvuk; znělo to přesně, jako když kýchá kočka.

„Oni se mě bojí, Hastingsi; ti vaši angličtí zločinci se mě bojí! Když je kocour doma, malé myšky na sýr nejdou!“

„Podle mě většina vůbec neví, že existujete!“ rozesmál jsem se.

Poirot se na mě vyčítavě zadíval. Je přesvědčený, že o Herculu Poirotovi mluví a přemýšlí celý svět. V Londýně si rozhodně jméno udělal, ale nechtělo se mi věřit, že by jeho osoba zločinecké podsvětí přímo děsila.

„A co jak onehdy za bílého dne vykradli to klenotnictví na Bond Street?“ zeptal jsem se.

„To byl pěkný *coup*,“ řekl Poirot uznale, „přesto nic pro mě. *Pas de finesse, seulement de l'audace!* Člověk s olovem vyztuženou holí rozbije výklad klenotnictví a sebere množství drahokamů. Ctihodní občané se ho okamžitě chopí; přichází policista. Zločinec je chycen přímo při činu, i se šperky. Je odveden na policii, a tam se ukáže, že šperky jsou pryč. Předal je komplicovi - jednomu z těch ctihodných občanů. Pravda, půjde do vězení; ale až ho pustí, bude ho čekat

pěkný majetek. Ano, nebylo to špatně vymyšlené. Ale já bych to udělal lépe. Někdy, Hastingsi, lituji, že mám své morální zásady. Bylo by pro změnu příjemné pracovat proti zákonu.“

„Hlavu vzhůru, Poirote. Ve svém oboru jste přece výjimečný.“

„Jenže co je v mém oboru k řešení?“

Zvedl jsem noviny.

„Píší tu o Angličanovi, který záhadně zesnul v Holandsku,“ řekl jsem.

„To se říká vždycky - a pak se ukáže, že snědl rybí konzervu a že ta smrt byla naprosto přirozená.“

„Vidím, že jste se rozhodl být mrzutý.“

„*Tiens!*“ řekl Poirot, který mezitím došel k oknu. „Támhle na ulici je to, čemu se v románech říká ‚dáma v hustém závoji‘. Stoupá po schodech; zvoní - jde se s námi poradit. Zde je možnost něčeho zajímavého. Když he někdo mladý a hezký jako ona, skrývá tvář za závojem, jen pokud jde o hodně.“

Za okamžik byla naše návštěvnice uvedena dovnitř. Jak říkal Poirot, měla skutečně neprostupný závoj z černé španělské krajky. Než ho zvedla, nedaly se rysy její tváře vůbec rozeznat. Pak jsem zjistil, že se Poirot ve svém úsudku nemýlil: ta dáma byla velice hezká, světlolasá a modrooká. Z jejího nákladného, jedno-
 duchého odění jsem usoudil, že bude patřit do vyšších společenských vrstev.

„Monsieur Poirote,“ řekla dáma hebkým, melodickým hlasem, „jsem ve svízelné situaci. Myslím si, že mi stěží pomůžete, ale slyšela jsem o vás tak úžasné věci, že za vámi přicházím doslova jako za svou poslední nadějí a chci vás požádat, abyste učinil nemožné.“ (...)

(red)

Který literární či filmový detektiv je Vaším nejoblíbenějším? Proč?

Mgr. Magdalena Tycová

Mam ráda Hercula Poirota od Agathy Christie. Líbí se mi jeho logické úvahy a zároveň způsob, s jakou noblesou a laskavostí problémy řeší, a také některé jeho komické vlastnosti (např. jeho vyhraněnost v jídle a záliba v pravidelných geometrických tvarech, uspořádání předmětů podle velikosti apod.).

Mgr. Karel Otruba

Mám tři, každý z nich je nejoblíbenější z jiného pohledu. S. Holmes, H. Poirot a Pater Brown. Kdybych měl vybrat jednoho, byl by to P. Brown (i když to není detektiv, ale kněz), protože z jeho postřehů o katolické víře a církvi (a taky o psychologii) by se mnoho, opravdu velmi mnoho lidí mohlo a mělo učit.

Ještě bych rád dodal, že ne nadarmo zpívá Jiří Suchý: „... pan Chesterton, ten rozsvítil mou hlavu jako lampu na plyn...“.

Mgr. Kateřina Prudilová

Slečna Marplová - dokonalá směs geniality, obyčejnosti a laskavosti. A měla ráda zahradu 😊.

S. Kristina

Imponují mi elegant inspektor Barnaby a génius Sherlock 😊.

S. Cyrila

Když pominu úžasného čtyřnohého komisaře Rexe (protože nevím, zda se do této ankety může počítat 😊), patří k mým nejoblíbenějším slečna Marplová (A. Christie) a otec Brown (G. Chesterton). Pro jejich hlubokou znalost lidské duše a laskavý přístup k ostatním.

S. Markéta

Přece chytrý a vtipný Sherlock! A potom detektiv Marlowe (případ s mandlovým plynem aj. 😊).

(red)

Příběh

Jak jsem se stal detektivem

Za svůj dosavadní poměrně krátký, ale pestrý život umělce na volné noze jsem vystřídal mnoho povolání. Živil jsem se jako malíř, básník i jako umývač oken či pomocník na stavbě. Nikdy jsem však netušil, že jednou skončím v detektivní kanceláři. Ale po pořádku. Bylo to takto.

Seděl jsem jednoho dne v kavárně na ochozu na hlavním nádraží. Popíjel jsem kávu a přemýšlel jsem, co si počnu. Můj poslední básnický pokus neuspěl, byl jsem bez peněz. Zamyšleně jsem sledoval davy pod sebou.

Najednou jsem ji spatřil. Byla krásná. Blondýna s ladnými křivkami, slušivé šaty sbíhaly po bocích. Tu tak dostat jako model! Prodal bych obrazy a bylo by po bídě!

Ani nevím, jak jsem se ocitl dole. Sledoval jsem ji v davu. Zamířila ke stěně, upravila si šaty a nervózně se přepudrovala. Využil jsem toho okamžiku. Přistoupil jsem k ní a oslovil ji.

„Dobrý den, slečno.“ „Dobrý den,“ odpověděla neklidně. „Neruším vás?“ „Poněkud,“ usmála se křečovitě. „Víte,“ pokračoval jsem, „jsem malíř bez práce, myslím, že jste ta pravá...“ „Jak prosím? Ach ano, malíř, jistě.“

Zřejmě mě moc neposlouchala. Nervózně se rozhlížela kolem a bylo mi jasné, že jí mé zdržení není vhod. Ale nemohl jsem svou kořist pustit.

„Kdybyste souhlasila, vymaloval bych vás, ve váš počestnosti a diskretnos-

ti, samozřejmě...“ Slečna mě neposlouchala. Proč ten neklid?

Náhle vytřeštila oči někam za mě. Ústa vydala zděšený výkřik: „Ach ne!“ Trhla sebou, otočila se, ale pozdě. Vběhla přímo do náruče dvěma statným pánům a na rukou jí cvakla želízka. „Zatraceně!“ vykřikla. „Tak mě máte!“

Otočil jsem se a spatřil jsem třetího mladíka v obleku. „Inspektor Statečný,“ představil se. „Srdečně děkujeme, pomohl jste nám dopadnout naši kořist.“ „Ta slečna? Můj model?“ vyrazil jsem ze sebe. „Ano, příteli. Třpytivá Mary, zlodějka klenotů. Má v kabelce něco, co jí nepatří.“ A skutečně - jeden z pánů, kteří ji drželi, už vytahoval nádherný šperk.

„Odvedte ji, pánové,“ řekl Statečný. „A vy, mladý příteli,“ obrátil se opět ke mně, „vy to se slečnami pěkně umíte, to vám povím. Zítra nás čeká jiná, pomohl byste nám?“

A tak jsem se stal detektivem. Pomohl jsem jim jednou, dvakrát a pak jsme začali spolupracovat pravidelně. Nikdy jsem však nezapomněl na nešťastnou Mary, která mě proti své vůli k té krásné práci přivedla.

*Vojtěch Otruba
(maturant G8 ve šk. roce 2013/2014)*

Andělé všedního dne

Režie: Alice Nellis

Drama / komedie

ČR, 2014, 97 min

Novému filmu české režisérky A. Nellis *Andělé všedního dne* posloužil jako předloha stejnojmenný román M. Vieggha. Tento debut láká už jen na vzácnost tématu v české filmové tvorbě. Pokud bychom si vystačili s poněkud povrchním shrnutím, hlavní myšlenkou je „nevíme dne ani hodiny, protože kdybychom věděli, chovali bychom se jinak.“

Vyprávění se odehrává v Praze, kam přicházejí čtyři věkově i povahově velmi rozdílní andělé (M. Labuda, V. Dyk, E. Křenková a V. Javorský). Tato neviditelná čtveřice má za úkol zpříjemnit poslední den dvou smrtelníků, Karla a Zdeňka. A tito andělé doslova žasnou nad tím, jak si lidé dokáží sami komplikovat život. Ale jak říká M. Labuda: „Andělé mají zakázáno markantně zasahovat, nemohou dělat o mnoho víc, než sem tam něco popostrčit.“

Karel (B. Polívka), učitel v autoškolě, žije již 26. rokem v citově plytkém manželství s učitelkou Marií (Z. Bydžovská). Jen málokdy mezi nimi dojde k hlubšímu sdělení než „Ty spáry v podlaze se rozjízďejí.“ Poslední slova, která Karel od své manželky uslyší, jsou: „Tak si to per sám.“

Zdeněk (V. Neužil) není schopen unést situaci, ve které mu jeho kamarád z dětství Filip (syn Karla a Marie) odvedl ženu a děti, a proto se rozhodne se životem sám skončit. Zdeňkova matka – náboženská fanatička, mj. také bývalá nejlepší kamarádka Marie, se snaží Zdeňkovi zpříjemňovat život.

Vedle těchto dvou hlavních dějových linií se můžeme nechat vtáhnout do sledování osudu Ester (K. Melíšková),

čerstvé mladé vdovy a mj. Karlovy studentky v autoškolě, která má pro změnu výčitky svědomí, že nestihla být se svým manželem v okamžiku jeho smrti.

I přesto, že je nám v prvních minutách filmu představena vedle nezměnitelného vyústění dvou osudů i minulost a budoucnost hlavních aktérů, snímek nás neustále napíná a zachovává si dramatickou atmosféru. Byť se nám rozjezd může zdát poněkud pomalý, nebo dokonce zdoluhavý, čím více se přibližujeme ke klíčovému bodu, tím více děj odsypá a jeví se působivějšími. Nakonec dojde k velmi nečekanému střetnutí trajektorií vyprázdňených životů hlavních postav.

Díky kameramanské jistotě M. Cibulky smíme říct, že je film brilantně natočený. Můžeme se kochat hollywoodskými vizuálními triky, kdy se M. Cibulkovi například podařilo vytvořit z Nuselského mostu velkoměstskou pusťinu, v sebevrahových očích hodnou k ukončení své pozemské pouti. Scény jsou více méně originálně naaranžovány, vhodně doplňují atmosféru. O scénář, který se z mého pohledu jeví jako nadprůměrný, se postarala sama A. Nellis. Hudba M. Novinského je vkusně komponována jak v situacích, kdy vstupuje do popředí, aby pracovala s psychikou, tak ve chvílích, kdy jen dokresluje dramatický podtón nicotnosti, vyprahlosti, konzumu a následné ztráty blízkých doprovázené přemítáním o smyslu lidského života, existenci osudu a jeho proměnlivosti... Co se týče výběru herců, vsadila A. Nellis na jistotu. B. Polívka, Z. Bydžovská, O. Sokol, V. Dyk a K. Melíšková se v jejích filmech objevují opakovaně.

Dle mého názoru A. Nellis potenciál tohoto tématu dobře využila. Film nabádá, abychom si v dnešní uspěchané době pokusili uvědomit hodnoty a to, kvůli čemu na této zemi skutečně jsme.

Anna Štykarová (G6)

Syn arabského naftového šejka se rozhodl studovat v České republice, konkrétně v Brně.

Po měsíci píše domů: „Brno je krásný, lidé jsou tu příjemní a vůbec moc se mi tady líbí. Jen se občas trochu stydím, když přijedu do školy svým pozlaceným mercedesem, zaparkuji u školy a potkám některého ze svých profesorů, jak vystupuje ze šaliny... Je to docela trapné.“

Za pár dní mu přijde šek na milion dolarů a krátká zpráva od rodičů: „Nedělej nám ostudu a kup si také tu šalinu!“

Jeden profesor byl při dodržování podmínek u testů velmi důsledný. Když řekl, že test skončil, tak ten, kdo ještě něco psal, dostal nedostatečnou.

Jednou takhle jeden student po skončení testu, když ostatní odevzdávali, ještě dvě minuty psal. Pak se zvednul a nesl papír ke katedře.

Profesor: „Mladíku, ani se neobtěžujte. Máte to za pět.“

„Pane profesore, vy nevíte, kdo jsem!“

„Ne, to nevím, a vůbec mne to nezajímá. I kdybyste byl Santa Klaus, z tohoto testu máte za pět!“

„Vy fakt nevíte, kdo jsem?“ ptá se student s téměř hysterickým výrazem ve tváři.

„Vůbec netuším, kdo si myslíte, že jste.“

„Tak to je dobře!“ řekl student, vrazil svoji písemku doprostřed hromádky s ostatními a kvapně opustil učebnu.

Učitel před písemkou: „Doufám, že nikoho neuvidím opisovat.“

Z prostřední řady se ozve: „Také doufáme.“

Záchody na vysoké škole, po zápočtech.

Z jedné kabinky: „Tak co? Dostal jsi zápočet?“

Z druhé kabinky: „Nedostal, ten blbec mi ho nedal.“

A z třetí kabinky: „Ani příště ti ho nedám!“

Přijde chlapík ke stánku se zeleninou, ukáže prstem a říká: „Co je tohle?“

Prodavač: „To jsou jablka.“

„Jablka? Dejte mi jich deset kilo, ale každý zvlášť zabalit a dát do sáčku.“

Prodavač se podiví, ale říká si „náš zákazník - náš pán“, a tak vezme každé jablko, zvlášť ho zabalí a dá ho do sáčku.

„A co je tohle?“

„To jsou hrušky.“

„Tak já bych chtěl deset kilo, ale každou zvlášť zabalit a dát do sáčku.“

Prodavač je zoufalý, ale každou hrušku zvlášť zabalí a dá do pytlíku.

„A támhleto je co?“

„To jsou třešně.“

„Tak já bych chtěl deset kilo, ale každou zvlášť zabalit a dát do pytlíku.“

Prodavač už padá únavou, ale zabalí třešně každou zvlášť a dá je do sáčku.

Chlapík se rozhlídne a rozzáří se: „Jé! A co je támhleto?“

„Prosím tě, kašli na to, to je mák!“

David Záboj (G6)

**Lercháč – Školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia a
střední odborné školy pedagogické
Brno**

Redakční rada:

Kateřina Pokorná, Markéta Solnická, Jiří
Habán, David Záboj, Kateřina Bielená,
Anna Štykarová, Eva Kellnerová, Mgr.
Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Jazyková korektura a sazba:

Mgr. Monika Vondráková, Ph.D.
(S. Cyrila)

Titulní strana:

Zbyněk Řehoř

Redakce:

Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Klubu přátel
cyrilometodějské školy v Brně o. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhrad-
ně v elektronické podobě v maximálním
rozsahu tří normostran na adrese [caso-
pis@cmsps.cz](mailto:caso-
pis@cmsps.cz). Redakce si vyhrazuje prá-
vo na jejich případné zkrácení.

Toto číslo vychází v listopadu 2014. Jeho
elektronickou podobu naleznete na
<http://www.cmsps.cz/skolni-casopis>.
Uzávěrka příštího čísla je 31. 1. 2015.